

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΛΕΠΟΥ

ΤΟΥ WILLIAM FREEMAN

‘Ο Χάρου Μπράντον είχε χάσει το δρόμο. ‘Η πυκνή αυτή ομίχλη μπορούσε να κάνει να χάσει το δρόμο τον κι ένας που θάξερε πολύ καλύτερα απ’ αυτόν τα σοκάκια των προαστείων του Λονδίνου. Μπήκε λοιπόν σ’ ένα μικρό μαγαζί για να ρωτήσει από πού θά πήγαινε στο σταθμό. Στο μαγαζάκι αυτό, το σκοτεινό και στενόχωρο, βρισκονταν λογι-λογις καληποράγματα. Αυτό ευχαρίστησε ιδιαίτερος το Χάρου Μπράντον, γιατί ήταν μανιωδής ουλλ-κιτης καληπών άντικειμένων. Του άρεσε να γυρίξη σαυτά τά μικρομάγαζα, κι’ όποτε ευδοσια τίποτα καλό, καλλίό ή αξιοπερίεργο, άδινε όσα κι’ όσα για να τό πάρη. Μόλις μπήκε μέσα, ένας χλωμός κι’ αδύνατος, άνθρακος βγήκε απ’ τό μαγαράκι, πούτανε στο βάθος.

‘Ας’ ού ρωτήσει για τό δρόμο, ο Χάρου Μπράντον πλησίασε να ρίξη μιιά ματιά στα καληά πούγματα που βρισκονόυσαν γύρω του. Σκαμάτισε μπροστά σ’ ένα γυάλινο κιβώτιο πούγες μέσα μερικώς ουλλογες γραμματοσήμων, κατι άλλα τιποτένια πράγματα καί καμ-μιά δεκαριά κομποτεχνήματα από σκαλιτό έλεφαντόδοντο.

— Μου δίνας σέ παρακαλώ να κινάξω αυτά, ειπε ο Μπράντον δείχνοντας τά κομποτεχνήματα.

— Δέν εινε για πούλημα, κύριε. Εινε ξένα, ειπε άπλά ο καταστηματούχος.

— ‘Ας εινε, ήθελα να τό κούταγα, ξανάπε ο Μπράντον.

‘Ο άνθρακος ήρθε και σήκωσε τό σκέπασμα της κάσας. ‘Ο Μπράντον έδωκε κι’ έξήτασε τό περιεχόμενο. ‘Απ’ τά κομποτεχνήματα ένα-δύο ήσαν αγαματάκια ζώων, άλλα τό περισσότερα ήσαν παραστάσεις παρμένες απ’ την ‘Ιαπωνική μυθολογία.

— Τ’ ειν’ αυτό; ρώτησε ο Μπράντον, δείχνοντας ένα απ’ αυτά που παρίστανε κάποιον ζώο σάν σκυλί.

— Αυτό παριστάνει την ψυχή μιιάς άλεποως, ειπε ο καταστηματούχος κι’ έκανε να κλείση τό κουτί.

— Μιά στιγμή, ειπε ο Μπράντον παίρνοντας στό χέρι του την άλεπού. Πόσα θέλεις γι’ αυτό εδώ;

— Σάς ειπε, κύριε, πώς δέν εινε για πούλημα.

— Σου δίνω δυό λίρες, επέμεινε ο Μπράντον.

‘Ο Θεός τό ξέρει τί άνάγκη τάχα αυτά τά λεφτά. Μά να σάς πώ πρώτα τί θέλετε ναγόρασετε. Αυτά τάφοσε πέσει εδώ ένας ναύτης, που μόυχε πουλήσει κατι άλλα πράγματα καί μούσε πώς θα ξανάβρη ή να τό πάρη. Τάχε κατέβει στην ‘Ιαπωνία. Μό καθώς κατάλαβα άργότερα τάφοσε εδώ έπίτιδες με τό σκοπό να τό ξεφορτωθή, καί γι’ αυτό δέν ξαναφάνικε παιδί. Τόλαμε έπίτιδες.

— ‘Επίτιδες; τί θέλεις να πής;

— Ναί, έπίτιδες βέρανα κι’ από τότε ένα καλό δέν ειδα στο σπίτι μου γιατί εινε στοιχειωμένα αυτά που βλέπεις. ‘Εδώ κι’ ένα χρόνο, προτού τό πάρω, έκανα χουλιές δουλειές. ‘Ατ’ την ώρα όμως που τάγόρασα, όλα πάνε στραβά. Είχα μιιά καλή γυναίκα κι’ ένα παιδί φρονιμο, έργατικό καί τίμιο. Τώρα ή γυναίκα μου πέθανε κι’ ο γιός μου έγινε ένας λαποδότης, ένας άσωτος. Κι’ αυτά έκει φαίνε. ειπε τέλος με άγανάκτηση, δείχνοντας με μιιά χειρονομία θυμού τα γιανπωνέζικα αγαματάκια. ‘Ισως ή αιτία να εινε όλα μαζί, ίσως κι’ ένα μόνο. Δέν τό ξέρω. Γιατί δέν τά πετάω στα σκουπίδια; ‘Γιατί φοβάμαι. Ξέρω τί άλλα κακό χωρότερο θα με βρή; ‘Εχω χάσει παιδί τό κεφάλι μου. Δέ βαστάω παιδί. Την ήμερα φαίνονται ήτσα, άλλα ή νύχτα...

— Τι; έκανε ο Μπράντον, που δέν πίστευε τέτοια πράγματα.

— Καλύτερα να τ’ άφήσεις, ειπε ο άλλος άποφραίνοντας ν’ άπαντήρη, κι’ ετοιμάστηκε να βάλη τό σκέπασμα. Δέν μπορώ να δώσω τίνα καί να κρατήσω τίάλλα.

— Τότε, ειπε ο Μπράντον, σου δίνω πέντε λίρες για να μου τό δώσεις όλα μαζί.

— ‘Οχι, κύριε, δέν μπορώ. Μά τί τά θέλεις; Θα τό μετανοήσωσσι άν τά πάρεις.

— Σου δίνω δέκα.

— Καλά τότε. Θα τό πωλήσεις όμως μόνος σάς.

‘Ο Χάρου Μπράντον συμμορφώθηκε με την παραξένη άπαιτητή του καταστηματούχου, πληρωσε κι’ άφησε τό μαγαζί με τό πακέτο στο χέρι. ‘Εσαν ευχαριστημένος.

Προτού προχωρήση είκοσι βήματα, κατάλαβε πώς κάποιος τον παρακολουθούσε. Γύρισε κι’ ειπε έναν ψηλό άνδρα που, ένα νέο ως είκοσι χρονών. ‘Εμοιαζε τόσο με τόν καταστηματούχη που ο Μπράντον άμέσως σκέ-

φτηκε πώς θάτανε γιός του, όπως καί ήταν.

— Βγήκες απ’ του γέρον τό μαγαζί, έ, τόν ρώτησε άμέσως ο νέος με τραχιά φωνή. —Σέ ειδα πομπαινας μέσα. Δώσε μου τώρα τό πακέτο πούβραλες στην τσέπη σου. Κατι καλό θάχη μέσα. Την τελευταία φορά που ήγχα κι’ ειπα του γέρον να μου δωση λεφτά, μούλε να πάω στο διάολο.

— ‘Ελα τώρα, τουκανε αυστηρά ο Μπράντον, πάρε μιση κορδών κι’ όσα με ή νυχ.

— Δώσε μου τά πράγματα σου λέω. ‘Αμα μου τά δώσεις, θα φύγω άμέσως καί θά σ’ άφισω. ‘Αν δέν μου τά δώσεις, όμως θα τό μετανοήσωσσι.

‘Ο Μπράντον έκανε να έξακολουθήση τό δρόμο του, μά ο άλλος δέν τόν άφισε. Του ρίχτηκε, τουδωσε μιιά δυνατή γροθιά στο λαμπο τό άρσπε τό πακέτο απ’ τά χέρια. Καθώς όμως τό τράβηξε με δύναμη, τό χαριέ σκόπησε καί τό περιεχόμενο έπεσε με κρότο στο γυρό πεζοδρόμιο.

— Αυτά ειναί ι ουρλιαξέ τρομοκλιμένα κι’ ένα νευρικό κίνημα φόβου ο νέος μόλις τό ειδε. Καί χωρίς να πη τίποτ’ άλλο, τάφισε όλα σκόρπια στη μέση του δρόμου καί χάθηκε στην ομίχλη.

‘Ο Χάρου Μπράντον, φοβισμένος καί ζαλι-σμένος απ’ τό χτύπημα, δέν σκέφτηκε έκείνη τη στιγμή παρα πώς να φύγη. Δέν κατάλαβε πώς ο λαποδότης έκείνος τάφοσε όλα κι’ έφυγε. Σέ λίγο βρέθηκε, σαστισμένος, μπροστά στο θαμά φώτα του σταθμού. Τότε σκέφτηκε να πήν ν’ αναφέρει τό γεγονός στην άστυνομία. Δεκα λίρες πεταμένες στο δρόμο! Δέν ήταν καί λίγο! ‘Αλλά βαρύνταν. ‘Ηταν κι’ ομίχλη, κι’ έκείνος ο πόνος στο λαμπο, έκεί που τόν έχτύπησε έκείνος ο άλλήτρος... ‘Ας πάω, ειπε, καλύτερα ίσα στο σπίτι.

‘Εκείνη τη στιγμή, καθώς έβραλε τό χέρι στην τσέπη του παλτού του, τά δάχτυλά του πιάσανε ένα μικρό σκληρό πράγμα. Τόβγαλε έξω. ‘Ηταν ή ‘ψυχή της άλεπούς. Τό κούταξε μ’ άποροία. Τά μικρά τά σκληρά ματάκια της, πετούσαν σπίνες. Πώς βρέθηκε έκεί; Μυστήριο! ‘Ο Μπράντον σκέφτηκε πώς θάπασε κατά τύχη στην τσέπη του παλτού του καθώς σκόπησε τό πακέτο. Την έβραλε πάλι στην τσέπη του καί μπήκε στο σταθμό.

Αισθάνθηκε κάποια άνακούφιση όταν έφτασε σπίτι του. Στο ζώλλ καθώς έμποινε μέσα, ειδη την ύπρητρία.

— Δέ θα φάω άπόψε, της ειπε. ‘Εναν καφέ να μου φέρεις μόνο στην τραπεζαρία. Είμαι λίγο κακοδιάθετος.

— Πολύ καλό, κύριε.

‘Ο Χάρου Μπράντον μπήκε στην τραπεζαρία καί ξεπαλώθηκε σέ μιιά πολυθρόνα κοντά στή φωτιά. Σέ λίγο ήρθε ή ύπρητρία με τόν καφέ.

— Γιατί δύο φλιτζάνια; ρώτησε ο Μπράντον.

— Τό κορίτσι κούταξε ξαφρισμένο γύρω στην κάμαρα.

— ‘Εφερα ένα καί για τό φίλο σας.

— Τό φίλο μου; έκανε εκπληκτος ο Μπράντον. Παιδί φίλο μου;

— Νά, τό κοντό έκείνο κύριο πούτανε μαζί σας στο ζώλλ.

‘Εξαφνα φάνηκε σάν να την ειχε τρομάξει καί πιιάστηκε απ’ τό τραπέζι, κι’ ή φωνή της άρχισε να τρέμη. —Ναί, ξαναειπε, ένας κοντός άνθρακος, με κατι μπλε κορσά, που δέν τόν έχω κοινοει ποτέ. ‘Ενας ήλικιωμένος κύριος, πούχε κι’ ένα σκυλί μαζί του.

— Σκυλί;

— Ναί, ένα σκυλί... ή δχι... μιιά άλεπού... ναί, ναί, μιιά άλεπού. Κι’ άκούω τί μυρωδιά της εδώ τώρα. Καί βλέπω τά μάτια της να με κινάνε.

Τίναξε τά χέρια της κατά πάνω με μιιά ύστερική φωνή, κι’ έφυγε σάν τρολλή απ’ τό δωμάτιο.

Σαστισμένος, ο Μπράντον σημάθηκε άμέσως καί πήγε ως την πόρτα. Την άκουσε να λήη κατι βιασικά στην άλλη ύπρητρία, κι’ έπειτα έκουσε πού κλειδωθήκανε κι’ οι δυό στην κάμαρά του. ‘Γύρισε κι’ έβγαζε παντού, μά δειδε τίποτα, καί κάθισε να πη τόν καφέ του. ‘Εκείνη τη στιγμή ένα κούτσουρο έπεσε στή φωτιά με κρότο καί μιιά κίτρινη φλόγα πετάχτηκε κατά πάνω.

‘Αξαφνα καί άκουήθηκε στα πόδια του. Γύρισε καί γιιά μιιά στιγμή ειδη δυό μικρά, λαμπερά μάτια κι’ ένα κοκκινωπό σάμα. Χαθήκανε όμως άμέσως, ένθ συγχρόνως χύθηκε μιιά παραξένη μυρωδιά στο δωμάτιο.

Τότε θυμήθηκε πώς ειχε προάξει την ίδια μυρωδιά στο μικρό μαγαζί, τη

Έσπρησα τούς ύπρητες μου καί βγήκαμα έξω...

στιγμή που ο καταστηματούχος σήκωσε το γυάλινο σέπασμα του κουτιού. Την ίδια στιγμή θυμήθηκε την «ψυχή της άλεπούς». Έβραλε το χέρι στην τσέπη όπου την είχε βάλει. Δέ βρήκε τίποτα. Άπόρησε πού τάχα να την είχε βάλει. Έψαχνε άκόμα για να τη βρή, όταν εκείνο το μυστηριώδες, μαλλιαρό πράγμα πέρασε πάλι άνάμεσα στα πόδια του. Δέν μόρσοσε πειά να κρατηθή. Αισθάνθηκε να τον κυριεύη ή άσυγκράτητη μαγία της γυγής. Ωρμησε σάν τρελλός στην πόρτα και βγήκε έξω στο χόλλι. Γύρισε τότε και κύτταξε πίσω του. Είδε την πόρτα της τραπεζαρίας ν' άνοιξη. Δυό σιλουέτες βγήκαν από μέσα. Η μία ήταν ένας μικρόσωμος, σκυρτός άνθρακώδης. Μές το κεφάλι σκυμμένο, τον προσπέρασε σιγά-σιγά, και χάθηκε στο σκοτάδι. Η άλλη ήταν ένα ζώο, μ' ένα λεπτό και λυγρό σώμα, με κάτι μικρά και φωσφορίζοντα μάτια. Το ζώο αυτό έφτασε ως το μέρος όπου στεκόταν ο Μπράντον, σταμάτησε σάν άναποφάσιστο, κι έπειτα έτρεξε πάλι μέσα στην τραπεζαρία.

Ο Μπράντον πήγε κι έκλεισε την έξωπορτα, αλλά φοβήθηκε να μπη στην τραπεζαρία. Πήγε και κλείστηκε στην κρεββατοκόμαρά του. Έκει ήσυχασε κάπως. Σε λίγο γδύθηκε κι έπεσε στο κρεβάτι, κι έπειτα από κάμποση ώρα τον πήρε ο ύπνος, αλλά ένας ύπνος άνησυχος. Ξύπνησε την ώρα που το μεγάλο ρολόι του σπιτιού χτυπούσε τρεις. Νύμισε πως αυτό τον ξύπνησε, αλλά δέν ήταν αυτό ή ήταν μιά παράξενη, μιά άλλοιάτικη, δυνατή μιά άόριστη μυσθοιά που γέμιζε το δωμάτιο. Κατάλαβε μ' αυτό πως το ζώο ήταν τώρα εκεί μέσα μαζί του, κι άς μην τβέλεπε πουθενά. Τότε θυμήθηκε ότι ο καταστηματούχος θέλησε να πη κάτι για τη νύχτα, μιά δέν το είπε. Η άλεπού ήταν μέσα στην κόμαρα τώρα. Την κατάρβαινε, την έννοιωσε, άς μην την έβλεπε. Τι να κάνει ;

Δέν μπορούσε να συάση.

Άσφρα τούρθε μιά ιδέα. Άν είχε ένα σκυλί μεγάλο και δυνατό, μπορούσε να το βάλη να της αηχτή. Άλλά σκυλί δέν είχε. Είχε όμως ένα μεγάλο ο γείτονας του, ο σέρ Τζών Λάξενμπυ, που τάφινε τη νύχτα έλευθρο να γυρίζη σάν κτήμα του για φύλακα. Το σκυλί αυτό τόν έννοριζε. Δέ θα τον πείραζε. Άν πήγαινε έκει τώρα, κάτι τούλαγε πως ή άλεπού θαόχονταν από πίσω του.

Πήρε άμέσως την άποφάση. Σηκώθηκε κι έδανε να προχωρήση κατά την πόρτα. Άλλά μόλις έκανε δυό βήματα, είδε πάλι την άλεπού μπροστά του. Τόν έπιασε ο ίδιος τρελλός φόβος. Γύρισε, άτίεξε το παράθυρο και πήδησε έξω στο δρόμο. Έπεσε κάτω στο χώμα με τα τέσσαρα. Σηκώθηκε κι άρχισε να τρέχη κατά το κτήμα του Λάξενμπυ. Όταν έφτασε στον ξύλινο φράχτη, γύρισε και κύτταξε πίσω του. Είδε την άλεπού με τόν κυττάη στα μάτια. Την έβλεπε καλότερα. Έβλεπε το κεφάλι της, τα μυτερά δόντια της, τη γλώσσα της και τα λαμπερά της μάτια. Στο μέσο του άρχισαν να κυλούν σταγόνες κρύου ιδρώτος. Ά-

σφρα δεξιά του, ένα άλλο κεφάλι φάνηκε άνάμεσα στα καλιοσάνδια του φράχτη. Ήταν ο Ράγγερ, προκλητικός και περήφανος, ο πιστός σκύλος του Λάξενμπυ, ο νυκτοφύλακος του κτηματός του. Ο Ράγγερ είδε τόν Μπράντον και τόν έννορισε άμέσως. Είδε και την άλεπού. Προώρρησε, χαμήλωσε λίγο... έπειτα πήδησε.

Ο Μπράντον δέν είδε τίποσ' άλλο.

Όταν άνοιξε τα μάτια του, ήταν μέρα πειά, και βρισκότανε έσπλωμένος σ' έναν καναπέ στο δωμάτιο του σέρ Τζών Λάξενμπυ. Δίπλα του ήταν ο ίδιος ο σέρ Τζών κι' ο Γκιλκριστ, ο γιατρός της συνοικίας.

— Τι συνέβη ; έκαμε μηχανικά ο Μπράντον, μόλις συνήλθε.
— Έ, πως είσαι τώρα, τόν ρώτησε ο Λάξενμπυ. Τι είχες πάθει ; Συνέβησαν, φίλε μου, πολύ παράξενα πράγματα.

— Μά τί έγινε, πως βρέθηκα έξω, ρώτησε ο Μπράντον που άρχισε να θυμάται τα χθεσινοβραδυνά...

— Να σου πω τί έγινε, είπε τότε ο σέρ Τζών. Τη νύχτα, κατά τις τρεις, άκουσα φασορία έξω και νόμισα, φωνικό, πως ήταν κλέφτες. Έβραλα λοιπόν τα ρούχα μου έξυπνησα τους ύπηρετες μου και βγήκαμε έξω. Είδα το σκυλί μου στο φως της σελήνης να ουδριάζη και να παλεύη. Το φώναξα, μιά δέν έδωσα προσοχή. Πήγα κοντά, αλλά δέν είδα τίποτα. Αυτό όμως το κακόμοιρο κάτι έβλεπε. Άξαφνα, πήδηξε και άρπαξε κάτι με τα δόντια του στον άέρα. Άκούστηκε τότε μιά φωνή που άκανε να παγώσω το αίμα στις φλέβες μου. Δέν ήτανε φωνή άνθρώπου, ούτε ζώου αυτό. Ήταν σάν τη σφαιγκλή ρωνή ενός βρονκόλακα ή το τρώλιαχο ενός τέρατος. Και την ίδια στιγμή μιά σκιά παρουσίστηκε μπροστά μου. Είδα έναν μικρό, σκυρτό άνθρακώδη με γολάτια ρούχα, με το πρόσωπο ώχρο και λυπημένο. Έβρισε όμοσ και χάθηκε άμέσως, με την ηγερογάδα που παρουσίστηκε. Τότε πήγα να ιδω το σκυλί μου. Μές κτύπησε στα μάτια, ουδριάζανε λυπητερά, κι έπεισε κάτι ψόφιο. Είχε πληγές στο λαιμό και στο στήθος του. Δίπλα του, στο χώμα βρήκα τουτο-δδ.

Ο Λάξενμπυ έβγαλε από την τσέπη του το μικρό άγολματάκι που παρίστανε την «ψυχή της άλεπούς». Στο λαιμό της φαινόταν ένα καινούργιο σημάδι, σάν μιά μεγάλη δαγμαματιά...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΝ ΤΥΧΟΝ ΠΑΙΔΙΑ Μ' ΕΜΠΡΟΣ ΣΑΣ

Του Ράσσου Ν. Ίνσάρβφ

« Αν τυχόν, παιδιά μ', έμπρός σας
φυληθώ με τη ντατιά σας,
φυλαχτήτε μην το πτήτε
και το μάθη ή μαμάκι σας.

Και για τοβτο μές δεκάρας
θά σάς πάρω κουφετάκια...
Έτσι διδάσκ' ο μπαμπάκος
τά μικρά του διαβολάκια

Και του λένε τά μικρά του :
« Είσαι δά σφιχτός, μπαμπάκο,
Σι περνώ στην κλωστήνη
ή χροσή μας ή μαμάκα.

Έπεροχίς με τόν κομπάρσο
που φιλιόντουσαν το γόμα,
μιά κορυφία και δαχμυθίες
μās σφαλλίζαν το στόμα ! »

Μετάφρ. Π. Πάλμα

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Του John Fletche,

« Η μάταις ήδονις μακρυνά να πάνε
Σύντομος σάν τις νύχτες που περύνε.
Τις νύχτες τις τρελλές που άπογορεύουν.
Οι φρόνοιμοι δέν πρέπει να λαξεύουν
Σ' ατόν τόν κόσμο άλλο άπ' τη γλυκεία
Μελαγχολία.

« Ο γλυκιάτη μελαγχολία !

Έλάτε, χέρια σταειρωτά και καρφωμένα μάτια
Και στεναγομοίπου τικαρδιές μασχάνετε κορμάτια,
Ματιές που κάτω βλέπετε, στη γή που σταματάτε,
Γλώσσες π' άλυσσοδένετε και πλέον δέν μιλάτε,
Άβαρα δόση κι' έρημίες, νεροπηγές και βρύσιες,
Μήρη που άν έλχες τη χλωμή ή θλίψη θά ζητήσιες.

Νυχτίες και σελήνηφωτα που τά πουλιά στα πλάγια
Φωληόζουν οι ζεστές φωνιές και μόνο ή κουκουβάγια
Κ' οι νυχτερίδες ζαρηπιούν, νυχτιάτικη κωμπάνια,
Νυχτοναστενίγματα—τά όνειρα τά πλάνα—
« Ω ! να με τί θεσφομάστε ως που στην έρημία
Ν' άφήσουι ε τά κόλα μας. Ζήτω ή μελαγχολία !

Μετάφρ. Δ. Ε. Βαζάκκου

ΣΤΗΝ ΗΕΥΧΙΑ

Του Όλιβερ Γκόλτσομ

« Ο ποθητή συντροφίσο, κάθε ζωής που σβύνει,
γλυκιάτη ήουσία,
Γραφοί μου είτε ή ψυχή παρτοσινα να κίνηη
μπρός στην άπελπισία.

Εθλογημένος ο άνθρακος που την δουλειά τελειώνει
στον Ισκιου σου από κάτω,
Και μιάν έργατικη ζωή γαλήνια στεφανώνει
με τ' άνθη του θανάτου.

Γι' ατόν ο πόνοσ κι' ο δαρμός, ο κίνδυνος κι' ή θλίψη,
που την καρδιά λυγόνε,
Σβύνουν άμέσως κι' Άγγελοι τρέχουν από τά ύψη,
για να τόν άδηγούνε...

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Του Ρ. Μπρζ

Σταχτιά είνε ή θάλασσα κι' ή γή πέρα ως πέρα μαθη,
το μισοφάγαρο χλωμό στα χαμηλά πλανιάνται,
στο λιμανάκι ή βάρκα μου προβαίνει, ως ότου ναύρη
τη μαλακώδη άμμοσάνια. Στο διάβα της πετιται
μίο άπ' τόν ύπιο το βαθύ το κάθε κυματιάκι
και στήνει έμπρός στην πλώη της τρελλό ένα χοροτάκι.
Κι' ύσθερο μιλία στη άκτη τη μεωμένη διάβα,
και πέρα άγοτός, ως που να ιδής μια στρούγγα να προσβάλλη
χτύπα μιά πόρτα, —άγάπη μου, το μανταλάκι τράβα.—
Πρόσμενε μιάν άναλαμπή, το σπαζό της να βγάλη,
και μιά φωνίτσα ν' άκουσθή μίο' οε χαρές και κλάμμα,
πιο σιγανή κι' άπ' τις καρδιές, όπου χτυπούν άντάμα.

Μεταφράσεις Μ. Μαγμάκη

